בשר שחוטה שמן שצלאו עם בשר נבילה כחוש אסור מאי טעמא מפטמי מהדדי ולוי אמר אפילו בשר שחוטה כחוש שצלאו עם בשר נבילה שמן מותר מאי טעמא ריחא בעלמא הוא וריחא לאו מילתא היא, עביד לוי עובדא בי ריש גלותא בגדי ודבר אחר: מיתיבי *אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת מאי לאו תערובת טעמים וקשיא ללוי? לא, מפני תערובת גופין הכי נמי מסתברא מדקתני סיפא *אפילו גדי וטלה אי אמרת בשלמא מפני גופין היינו דקתני "אפי' גדי וטלה" אלא אי אמרת מפני תערובת טעמים מה לי גדי וטלה מה לי גדי וגדי אלא מאי על כרחיך מפני תערובת גופין הוא דאסור אבל תערובת טעמים שרי, לימא תיהוי תיובתיה דרב? אמר רבי ירמיה הכא במאי עסקינן כגון שצלאו *בשתי קדירות, בשתי קדירות סלקא דעתך אלא אימא כעין שתי קדירות והכי קאמר אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת, מאי תערובת: תערובת טעמים, ואפי' כעין שתי קדירות דליכא תערובת טעמים אסור משום תערובת גופין ואפילו גדי וטלה: אמר רב מרי כתנאי הרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית יין של תרומה: ר"מ אוסר ורבי יהודה מתיר ורבי יוסי מתיר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות: מאי לאו תנאי היא דמר סבר ריחא לאו מילתא היא ומר סבר ריחא מילתא היא, ללוי ודאי תנאי היא, לרב נימא תנאי היא? אמר לך רב: דכולי עלמא ריחא מילתא היא ולאו איתמר עלה דההיא אמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש: בפת חמה וחבית פתוחה דברי הכל אסור, בפת צוננת וחבית מגופה דברי הכל מותר לא נחלקו אלא בפת חמה וחבית חתומה, פת צוננת וחבית פתוחה והא נמי כפת חמה וחבית פתוחה דמיא, תני רב כהנא בריה דרב חיננא סבא פת שאפאה עם צלי בתנור אסור לאכלה בכותחא, ההיא ביניתא דאיטווא בהדי בישרא אסרה רבא מפרזיקא °למיכליה בכותחא מר בר רב אשי אמר אפי' [ה] במילחא נמי אסורה משום דקשיא לריחא ולדבר אחר: **מתני'** חמשה דברים °באין בטומאה ואינן נאכלין בטומאה העומר, ושתי הלחם, ולחם הפנים, וזבחי שלמי צבור, ושעירי ראשי חדשים: *הפסח שבא בטומאה נאכל בטומאה שלא בא מתחילתו אלא לאכילה: **גמ'** חמשה למעוטי מאי? למעוטי חגיגת חמשה עשר דסלקא דעתך אמינא כיון דקרבן ציבור הוא וקביעא ליה מועד תדחי טומאה, קא משמע לן כיון דאית ליה תשלומין כל שבעה לא דחיא שבת ומדשבת לא דחיא לא דחיא טומאה, וניתני נמי שעירי הרגלים? הא תנא ליה זבחי שלמי צבור אי הכי שעירי ראשי חדשים נמי לא ניתני דהא תנא זבחי שלמי צבור? אמרי

שעירי

רש"י

בשר שחוטה שמן שצלאו · בתנור בשני שפודים, זה רחוק מזה, אסור, שהריח מן השמן נכנס לכחוש ומפטמו וחוזר זה ומוציא ריח גם הוא וכ"ש שחוטה כחושה ונבילה שמינה ורבותא אשמעינן רב דלא נימא נבילה כחושה הואיל ואין ריחה נודף לא אסרה לה לשחוטה, ואשמעינן דשומן שחוטה מפטם לנבילה בריחא והדר מפקא איהו ריחא: **עבד עובדא** · שנצלו בתנור ובא מעשה לפניו והתיר: **דבר אחר** · חזיר: **אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת** · ונמצא פסח נאכל שלא למנויו ואפילו גדי וטלה שאין מתחלפין זה בזה: **מאי לאו תערובת טעמים** · דפטמי מהדדי ונמצא פסח נאכל שלא למנויו: **לא, מפני תערובת גופים** · שלא יתערבו זה בזה ואפילו גדי וטלה זימנין דלאו אדעתייהו ואיחלפי: **אלא מאי על כרחיך** · דקתני ביה "ואפילו גדי וטלה" שמעינן מינה דמפני תערובת גופים קאמר אבל לתערובת טעמים לא חייש, נימא תיהוי תיובתא דרב: **הכא במאי עסקינן** · דקתני גדי וטלה דלא חייש לתערובת טעמים, שצלאן בשתי קדירות: **שתי קדירות ס"ד** · וכי צולין פסח בקדירה: **כעין שתי קדירות** · שפוד מכאן ושפוד מכאן ותל גדול של גחלים או אפר באמצע: **הרודה** · מן התנור: **אוסר** · לזרים מפני שנכנס לה ריח התרומה: **שואבות** · את הריח: **ללוי** · דאמר ריחא לאו מילתא היא ודאי מילתיה כתנאי אמרה דעל כרחיך רבי מאיר אית ליה ריחא מילתא היא וכן רבי יוסי, ואי איכא דקאי כוותיה, רבי יהודה הוא דקאי כוותיה: **אלא רב מי נימא תנאי היא** · כלום צריך לאוקמי למילתיה כתנאי ולמימר הכא דאמרי כרבי מאיר ורבי יוסי אבל דרבי יהודה לית ליה או דילמא רבי יהודה נמי קאי כוותיה וטעמא דשרי משום דקא סבר לא עייל בה ריחא: **אמר לך רב דכולי עלמא ריחא מילתא** · וטעמא דרבי יהודה משום דפת צוננת (*וחבית) מגופה היא ולא עייל בה ריחא דמי לאו איתמר עלה כו' ואע"ג דקיימי תנאי כוותיה דרב הילכתא כוותיה דלוי דהא איפליגו בה אביי ורבא גבי בת תיהא במסכת ע"ז (דף סו:) וקם ליה רבא בשיטתיה דלוי ואמר ריחא לאו מילתא היא ואביי ורבא הילכתא כרבא וכן הוא בתשובות הגאונים ואף משמו של רבי אליעזר בן יצחק נאמר לי דלא חייש לה: **ביניתא** · דג: **דאיטווא בהדי בישרא** · בתנור אחד: **אסרה רבא מפרזיקא למיכלה בכותחא** · שיש בו חלב משום דקסבר ריחא מילתא היא: **ולדבר אחר** · לרעת: **מתני' חמשה דברים באין בטומאה וכו'** · אין לך קרבן נאכל אלא אלו וקרבן ציבור דוחה את הטומאה ואשמעינן מתניתין דאף על גב דקרב בטומאה לאפוקי ציבור ידי חובתן, אין נאכלין בטומאה ולקמיה פריך ליתני נמי שעירי הרגלים: **וזבחי שלמי ציבור** · כבשי עצרת שאין שלמים אחרים לציבור: **הפסח שבא בטומאה** · כגון רוב ציבור טמאין: **שמתחילתו לא בא אלא לאכילה** · כשנטמא עיקר פסח, לאכילה נעשה דכתיב "לפי אכלו" וכי שרייה רחמנא למיתי בטומאה*) מאיש נדחה ואין צבור נדחין, אדעתא למיכליה שרייה: **גמ' חמשה למעוטי מאי** · מנייהו למה לי ליתני קרבנות ציבור באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה: **חגיגת חמשה עשר** · והוא הדין לעצרת וסוכות אלא חדא מינייהו נקט: **כיון דקרבן ציבור הוא** · אף על גב דכל יחיד ויחיד מיחייב, קרי ליה קרבן ציבור משום דאתיא בכינופיא=באסיפת חברים ברגל במסכת יומא בפרק הוציאו לו (דף נא·): **תשלומין כל שבעה** · כדנפקא לן בפרק קמא דמסכת חגיגה (דף ט·) מוחגותם אותו חג לה' שבעת ימים: **הא תני ליה זבחי שלמי ציבור** · שהן מיני דמים ואשמעינן דאין נאכלין בטומאה והוא הדין לשאר מיני דמים:

הא

*) [לעיל סו. סו:]

תוספות

מאי לאו תערובת טעמים · לפי מה שפי' בקונטרס דלוי לא שרי אלא בדיעבד קשיא מה פריך דהכא לכתחלה קתני אבל בדיעבד הוה שרי לוי: **נימא** תהוי תיובתא דרב · תימה מאי קושיא הא דאסר משום תערובת גופים הייט היכא דשניהם כחושים דליכא תערובת טעמים: **אסרה** רבא מפרזיקיא כו' · מכאן פוסק ר"ת כרב ורבא נמי דשרי בבת תיהא (ע"ז דף סו:) אלי סבר כוותיה וכן מפורש ובתשובות [גדולים] שלנו נראה דמותר לאפות לחם עם אותו פשטיד"א הואיל ומכוסות היטב הוי כעין שתי קדרות ואפי' פלדונ"ש שיש להרחיק אין נראה לרבי שיהא אסור שיש אויר מרובה בתנור וההבל מתפשט: ה"ג **קא** משמע לן כיון דלא דחיא שבת לא דחיא טומאה · ולא גרס כיון דאית לה תשלומין שאין הטעם תלוי בכך דלעיל בפרק אלו דברים (דף ע:) ילפינן דלא דחיא שבת מוחגותם וגו' · ועוד פסח נמי אית ליה תשלומין בשני ודחי טומאה ועוד חגיגת ט"ו איכא למ"ד *בפירקין דלית לה תשלומין בטומאת בעלים שאם נטמאו בעלים ביום ט"ו ולא חזו ביום קביעת חובתיה כה"ג לית לה תשלומין:

שעירי

עין משפט נר מצוה

כד א מיי' פט"ו מהל' מ"א הלכה לג סמג לאוין (קלו) קמא טוש"ע יו"ד סימן קח סעיף א' [רב אלפס חולין פ"ז דף רלא. ושם כל הסוגיא דהכא וכ"ה ברא"ש פרק כתרא דע"ז סימן ח]:

כה ב מיי' פ"ח מהל' ק"פ הלכה יד:

כו ג ד מיי' פט"ו מהל' תרומות הלכה יג טוש"ע יו"ד סימן קח סעיף ד:

כז ה מיי' פ"ט מהלכות מ"א הלכה כג סמג לאוין קמא טור שו"ע יו"ד סימן צז סעיף ג:

כז [ה] [טוש"ע יו"ד סי' קטז סעיף ב]:

כח ו מיי' פ"ד מהלכות ביאת מקדש הל' יח:

כט ז מיי' פ"ז מהלכות ק"פ הלכה ח:

ל ח מיי' פ"א מהלכות חגיגה הלכה ח:

נושא
ריחא:
אי מילתא
היא - או לא
מח' רב ולוי

מבנה
△ קושיא ללוי
▽ קושיא לרב

◆

רבינו חננאל

פילי ומתבלע אגב חורפא דתבלי בלע כוליה ואסור: **אמר** רב בשר שחוטה שמן שצלאו עם בשר נבלה כחוש אסור דאזיל ריח השחוטה מפטם לנבלה וחוזר ריח נבלה מפטם לשחוטה ולוי מתיר אפילו נבלה שמינה עם שחוטה כחושה סבר ריחא ולא כלום הוא ועבד עובדא והתיר גדי שנפל עם חזיר ואותבינן עליה מיהא אין צולין שני פסחים ואפילו גדי וטלה מפני התערובות ומסתברא דמשום תערובות גופין הוא גזרה גדי וטלה אטו טלה וטלה שאם נתערבו חיישי' שמא תפול חבורה זו פסח שאינו שלה ותמצא אוכלין פסח שאינו שלהם וקשיא לרב דאמר ריחא מילתא היא והריח כעיקר אע"ג דלא מחלפי כיון שהריח כעיקר נמצא עיקר פסח של חבורה זו בפסח של חבורה זו ואסור ומוקים לה רב הכי אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובות טעמים ואפי' כעין שתי קדרות כגון שיש דבר מפסיק הריח ביניהם ואין שם תערובת טעמים אסור משום תערובת גופין ואפילו גדי וטלה דלא מחלפי גזרה אטו גדי תדי אטו טלה: **אמר** רב מרי כתנאי הרודה פת חמה ונתנה על פי חבית של תרומה ר' מאיר אוסר ור' יהודה מתיר ור' יוסי מתיר בפת של חטים ואוסר בפת של שעורים מפני שהשעורים שואבות ללוי ודאי תנאי היא דהא ר' מאיר אוסר בפי' (והנה ר' יהודה מתיר דלא כרב) והנה גם לרב [מי נימא] תנאי היא אמר לך הא אתמר עלה בפת חמה וחבית פתוחה לדברי הכל אסור ואפילו ר' יהודה אסר דריחא מילתא היא בפת צוננת וחבית מגופה דברי הכל מותר דליכא חשש לריח היין של תרומה כלל דהא חבית זו מגופה היא לא נחלקו אלא בפת חמה וחבית מגופה פת צוננת וחבית פתוחה והכא גבי בשר שחוטה שנצלה עם בשר [נבלה] כפת חמה וחבית פתוחה הוא לדברי הכל אסור וקיימא לן כרב דאע"ג דלוי מיתוקמא כתנאי ולוי כר' יהודה הא אתמר עלה דחבית פתוחה ופת חמה דברי הכל אסורה ומסתבר טעמא דרב ולא עוד אלא הא תני רב כהנא פת שאפאה בתנור עם בשר צלי אסור לאכלה בכותח כרב ותוב ההיא ביעתא שנצלית עם בשר ואסרה רבא מפרזיקא לאכלה בכותח שיש בו נסיובי דחלבא. מר בר רב אשי אסור לאכלה אפילו במלח משום דסבר דג ובשר להתבשל יחדיו ולהאכל קשה לריחא ודבר [אחר] פי' נגע צרעת הני כלהו כרב הלכך כרב עבדינן וראינו מי שאמר קיימא לן כלוי ואנן לא סבירא לן כותיה אלא הלכתא כרב: **מתני'** חמשה דברים באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וזבחי שלמי צבור ושעירי ראשי חדשים הפסח שבא בטומאה נאכל בטומאה שלא בא מתחלתו אלא לאכילה ואמרינן חמשה כלומר מנין חמשה ולא יותר מה בא למעט [בא למעט] חגיגת חמשה עשר [דכיון] דאית לה תשלומין דתנן מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל הרגל וכו' אע"פ

שהוא

נושא
קרבנות
שהקרבן
דוחה שבת
וטומאה

מסורת הש"ס

[תוספתא פ"ט]

[שם ופ"ש]

[לקמן פ.]

תרומות פ"י מ"ג ע"ש סו:

לעיל סב:

[לקמן נה.]

* סוגיה לשם [illegible]
בלשון בתוספ' [illegible]

*אולי ר' יהודה גם הוא אוסר
באפוגה [illegible]
בתנור [illegible]
דג' חבית ...

◆

גליון הש"ס

גמ' למיכליה בכותחא. עי' לעיל נ. תוד"ה ואפי' במלחא: מתני' באין בטומאה. עי' יומא נו ע"א תוד"ה אמלתו דוחה: